

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **MUDr. M. D.**, narozená dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. MPSV-2025/18387-925,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. MPSV-2025/18387-925 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 22. 10. 2024, č. j. 65567/2024/AAE (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně nepřiznal žalobkyni doplatek na bydlení na základě žádosti ze dne 23. 9. 2024.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě předně uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a obsahuje nepravdivé peněžní částky, které nesouhlasí s částkami

uvedenými v jednotlivých potvrzeních. Příjmy tak nebyly spočítány správně. Nepochopila také, jaký názor zastává správní orgán prvního stupně a žalovaný. Není zřejmé, na základě jakých úvah jí nebyl doplatek na bydlení přiznán.

3. Namítla, že v napadeném rozhodnutí jsou určeny přiměřené náklady na bydlení neúměrně nízké. Jen za spotřebu plynu platí zálohy ve výši cca 7 300 Kč. Za tak nízkou částku nákladů na bydlení není možné sehnat v Praze nájemní bydlení pro dvě dospělé osoby, a ještě zaplatit spotřebu plynu, vody a elektřiny. Co se týče odůvodněných nákladů na bydlení podotkla, že jejich určená výše (21 110,38 Kč) je v rozporu se zákonem č. 111/2000 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pomoci v hmotné nouzi**“). V září 2024 činily správně 25 926 Kč.
4. Následně žalobkyně poznamenala, že není zřejmé, za jaké měsíce a v jaké výši byl započítán její starobní důchod. Dodala, že v červnu a září jí nebyla žádná částka na její bankovní účet připsána a ani jiným způsobem nebyl důchod vyplacen. Starobní důchod by podle ní měl být v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi započítán v rozhodném období pouze v měsících, v nichž byl skutečně vyplacen.
5. Dále žalobkyně podotkla, že nepochopila, proč žalovaný posuzoval její finanční poměry pouze ve dnech 1. 9. 2024 a 30. 9. 2024 z celého rozhodného období. Rovněž rozporovala tvrzení o dostatku finančních prostředků. Skutečnost, že má bankovní účet (s určitým zůstatkem) podle ní není důvodem pro nepřiznání dávky. V září 2024 byly její základní výdaje na bydlení vyšší než její příjem. Starobní důchod tak nepokryl ani základní životní potřeby a neměla tak dostatek peněz na nákup nezbytných dietních potravin, léků, a hygienických potřeb. Nastal u ní tedy zásadní pokles jejího finančního majetku (o cca 42 200 Kč), když z bankovního účtu odešlo více peněz, než na něj přišlo. Také žalobkyně namítala, že žalovaný nijak nezohlednil stav peněžních prostředků na bankovním účtu jejího syna, když konečný zůstatek v září 2024 byl záporný. Zmínila, že v září 2024 zaplatila necelých 1 200 Kč za pečovatelskou službu, což není v napadeném rozhodnutí uvedeno.
6. Rovněž žalobkyně namítla, že v napadeném rozhodnutí chybí vysvětlení, proč se žalovaný nezabýval jejími námitkami ohledně úbytku majetku ani dalšími odvolacími námitkami ohledně přiměřených nákladů na bydlení a příjmů osob v rodině. Dále uvedla, že je jí již X let, trpí zdravotními problémy a pobírá starobní důchod. Není tedy zřejmé, proč není považována za osobu v hmotné nouzi. Měla by přitom být na základě ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi považována za takovou osobu automaticky. Je proto nadbytečné hodnotit další podmínky pro splnění ostatních kritérií pro osoby v hmotné nouzi. Domnívala se, že patří do skupiny tzv. chráněných osob.
7. Závěrem podané žaloby žalobkyně uvedla, že doplatek na bydlení jí měl být od září 2024 přiznán v měsíční výši nejméně 8 127 Kč. Měla být automaticky považována za chráněnou osobu v hmotné nouzi, protože je nepřiznání příspěvku na živobytí v rozporu se zákonem. Doplnila také svůj výpočet měsíční výše doplatku na bydlení, odůvodněných nákladů na bydlení a příjmů.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyni nebyl v září 2024 přiznán příspěvek na živobytí (rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 10.

2024, č. j. 62972/2024/AAE. Nesplnila proto podmínku ustanovení § 33 odst. 2 věty první zákona o pomoci v hmotné nouzi. Posuzoval tedy možnost přiznat doplatek na bydlení dle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi. Pro toto posouzení použil stejné hodnoty jako u příspěvku na živobytí, tedy příjem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení v maximální možné výši 35 % z příjmu a 1,3násobek částky živobytí.

9. Vzhledem k tomu, že 1,3násobek částky živobytí byl vyšší než započtený příjem, bylo možné dávku přiznat s přihlédnutím k celkovým sociálním a majetkovým poměrům. Při hodnocení těchto poměrů vzaly správní orgány v úvahu výši finančních prostředků na účtu žalobkyně a společně posuzované osoby. Uvážily přitom, že celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení mohou tyto prostředky zaručit zajištění výživy a ostatních základních potřeb v aktuálním kalendářním měsíci. Dávka proto nebyla přiznána. Doplnil, že doplatek na bydlení dle ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi je dávkou fakultativní a její přiznání závisí na správním uvážení. Meze tohoto správního uvážení nebyly překročeny.
10. K námitce týkající se započtené výše starobního důchodu poznamenal, že žalobkyni je starobní důchod vyplácen pravidelně každý kalendářní měsíc. Dochází přitom k situaci, že je starobní důchod vyplácen k 2. dni v měsíci. Vyjde-li tento den na den pracovní volna, je výplata důchodu přisána nejbližší předcházející pracovní den. Vzhledem k tomu, že se jedná o pravidelně vyplácenou dávku, je započítávána v každém kalendářním měsíci. Nicméně v nyní posuzovaném rozhodném období červen až srpen 2024 byl žalobkyni vyplácen starobní důchod třikrát. Zmínil také, že v tomto řízení byl hodnocen nárok žalobkyně, nikoliv výše dávky. Na základě výše uvedeného tak navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.
11. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně svým podáním ze dne 31. 7. 2025. V jeho rámci uvedla, že žalovaný nepřišel s žádnými novými poznatky a neuvedl důvod nepřiznání dávky. Není zřejmé, z jakých podkladů v souvislosti s peněžními částkami vycházel. Znovu upozornila na pokles finančního majetku v průběhu září 2024, svůj pokročilý věk, zdravotní stav a skutečnost, že jí nebyl v září 2024 vyplácen starobní důchod, což žalovaný vůbec nezohlednil. Také zopakovala, že se žalovaný nevypořádal s většinou jejích odvolacích námitek (uvedených i v žalobě).

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
13. Správnímu orgánu prvního stupně byla dne 23. 9. 2024 doručena žádost žalobkyně o doplatek na bydlení. Jako společně posuzovanou osobu uvedla žalobkyně pana P. D., nar. X. Ve správním spisu pak byla založena řada podkladů týkající se této žádosti.
14. Mimo jiné se jednalo o výpisy bankovního účtu žalobkyně, ze kterých se podává, že žalobkyni byla dne 31. 5. 2024 připsána na bankovní účet částka 22 096 Kč s popisem „Důchod starobní od 2. 6. 2024 do 1. 7. 2024“. Dne 1. 7. 2024 pak byla připsána částka 22 096 Kč s popisem „Důchod starobní od 2. 7. 2024 do 1. 8. 2024“. Dne 1. 8. 2024 byla žalobkyni na její bankovní účet připsána částka 22 096 Kč s popisem „Důchod starobní od 2. 8. 2024 do 1. 9. 2024“ a dne 30. 8. 2024 částka 22 096 Kč s popisem „Důchod

starobní od 2. 9. 2024 do 1. 10. 2024“. Rovněž z těchto výpisů vyplývá, že v červnu 2024 nebyl na bankovní účet starobní důchod připsán. Z výpisů z účtů a dokladů o výši měsíčních příjmů pana P. D. vyplývá, že ten v období června až srpna 2024 žádné příjmy neměl. V rámci formuláře „Informace o užívaném bytu (obývaném prostoru)“ ze dne 22. 9. 2024 pak žalobkyně uvedla výši měsíčního nájemného 14 570 Kč, výši měsíčních nákladů na ostatní služby spojené bezprostředně s užíváním bytu 1 760 Kč a skutečnou výši nákladů 21 000 Kč.

15. Dále byla součástí správní spisu fotokopie žalobkyní vyplněného formuláře „Prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech“ ze dne 22. 9. 2024, v němž žalobkyně uvedla, že je vlastníkem nemovitosti sloužící k bydlení nebo rekreaci v podobě zahrady o výměře X m². V rámci části týkající se finančních prostředků pak zaškrtnula i políčko „cenné papíry“. K tomu zaslala výstup z webových stránek katastru nemovitostí ze dne 19. 10. 2023 s informacemi o uvedeném pozemku. Z výpisu z bankovního účtu žalobkyně za září 2024 se pak podává, že počáteční zůstatek činil 77 197,37 Kč a konečný zůstatek činil 34 978,56 Kč. Žalobkyni nebyl v průběhu tohoto měsíce vyplacen starobní důchod. Byl jí však vyplacen příspěvek na péči a příspěvek na bydlení za měsíce červenec a srpen 2024 v celkové výši 12 950 Kč. Z účtu pak tento měsíc odešlo 55 168,81 Kč (výběry z bankomatu, elektřina, plyn, telefon, nájemné, televizní a rozhlasový poplatek, pojištění, nákup podílových fondů za 600 Kč, platby kartou). Žalobkyně celkem vybrala z bankomatu v hotovosti částku 27 800 Kč. Z výpisu z bankovního účtu společně posuzované osoby za období od 30. 8. 2024 do 1. 10. 2024 pak vyplývá, že počáteční zůstatek činil 2 852,06 Kč a končený zůstatek činil -377,82 Kč (k 30. 9. 2024 činil konečný zůstatek -158,52 Kč). Na bankovní účet byla v tomto období připsána částka 6 000 Kč jako vklad hotovosti přes bankomat. Výdaje se v zásadě týkaly plateb u obchodníka prostřednictvím platební karty, splátky úvěru a poplatku za správu úvěru.
16. Správní orgán prvního stupně poté, co vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění mimo jiné uvedl, že rozhodnutím ze dne 9. 10. 2024, č. j. 62972/2024/AAE, nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na živobytí, neboť příjem společně posuzovaných osob (10 053,68 Kč) převyšoval jejich částku živobytí (9 748 Kč), protože žalobkyně nesplnila podmínku nároku na doplatek na bydlení dle ustanovení § 33 odst. 2 věty první zákona o pomoci v hmotné nouzi. Jako společně posuzovaná osoba byl uveden syn žalobkyně pan P. D. Následně správní orgán prvního stupně provedl výpočet příjmů a částky živobytí společně posuzovaných osob. Vyšel z toho, že žalobkyně byla v rozhodném období (červen, červenec a srpen 2024) příjemcem starobního důchodu ve výši 22 096 Kč měsíčně. Společně posuzovaná osoba byla od 16. 3. 2024 vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání a v rozhodném období žádný příjem neměla. Příjem společně posuzovaných osob ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi činil 15 467,20 Kč. Příjem ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi pak činil 10 053,68 Kč. Tato částka byla stanovena jako rozdíl mezi příjmem společně posuzovaných osob a částkou přiměřených nákladů na bydlení v maximální možné výši, tedy 35 % příjmů společně posuzovaných osob, neboť odůvodněné náklady na bydlení jsou vyšší než tato částka. Částka živobytí společně posuzovaných osob podle správního orgánu prvního stupně činila 9 748 Kč, k čemuž uvedl i podrobný výpočet. Dovodil, že příjem společně posuzovaných osob nepřevyšuje 1,3násobek jejich částky živobytí, protože lze žalobkyni přiznat doplatek na bydlení dle ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé

zákona o pomoci v hmotné nouzi, a to s přihlédnutím k celkovým sociálním a majetkovým poměrům. Zjišťoval proto skutečný stav majetkových poměrů společně posuzovaných osob v měsíci podání žádosti o dávku. Shrnul údaje o počátečním a konečném zůstatku vyplývající z výpisů z bankovního účtu žalobkyně. Podotkl také, že žalobkyně má nemovitý majetek v obci X a cenné papíry – podílové listy OPTIMUM. Každý měsíc přitom provádí další nákupy těchto podílových listů. Dospěl k závěru, že celkové sociální a majetkové poměry byly na překážku přiznání doplatku na bydlení.

17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. V něm namítla, že nerozumí na základě jakých podkladů dospěl správní orgán prvního stupně k závěru o přiměřených nákladech na bydlení. Jedná se podle ní o neúměrně nízkou, nesmyslnou a neadekvátní hodnotu. Rovněž podotkla, že uvedené částky starobního důchodu neodpovídají částkám v dokumentech a není pravda, že jsou pravidelně vypláceny. Částka příjmu společně posuzovaných osob podle ní nebyla vypočítána správně. Také nenašla žádné vyjádření k tomu, že v červnu až září 2024 nastal pokles jejího majetku o velkou částku, stejně jako v případě jejího syna. Správní orgán prvního stupně tento úbytek majetku nezohlednil a řádně neposoudil nedostatek finančních prostředků na zabezpečení základních životních potřeb. Nechápala, proč po ní správní orgán prvního stupně požaduje výpisy z bankovního účtu, když vůbec nezohlednil úbytek finančního majetku. Také se vyjádřila, že správní orgán prvního stupně nerespektoval názor žalovaného. Ten totiž v jiném rozhodnutí uvedl, že spadá do výjimek ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Správní orgán prvního stupně by měl zohlednit její věk i zdravotní stav, neboť patří do skupiny chráněných osob.
18. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm poukázal na podmínky upravené v ustanovení § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Zopakoval, že žalobkyni nebyl přiznán příspěvek na živobytí. Poznamenal, že při hodnocení nároku na doplatek na bydlení vycházel správní orgán prvního stupně z příjmu a částky živobytí použitých v řízení o příspěvku na živobytí. Dovedl také, že 1,3násobek částky živobytí společně posuzovaných osob je vyšší než jejich příjem. Zdůraznil však, že doplatek na bydlení lze podle ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi přiznat s přihlédnutím k celkovým sociální a majetkovým poměrům. Rekapituloval také zůstatky na bankovních účtech společně posuzovaných osob. Uzavřel, že celkové sociální a majetkové poměry společně posuzovaných osob jsou takové, že jim mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jejich výživy a ostatních základních osobních potřeb. V měsíci posuzování nároku totiž disponovali dostatkem finančních prostředků, které přesahovaly stanovenou částku živobytí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný výslovně s takovým postupem souhlasili. Zdejší soud zároveň za

této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

20. Ještě před hodnocením věci samé je na místě poznamenat, že žalobkyně v podání ze dne 10. 2. 2025 uvedla, že dává zdejšímu soudu na zvážení, zda je nezbytné její právní zastoupení. Vzhledem k tomu, že soud bude zřejmě rozhodovat bez jednání, považovala hrazení soudem bezplatného právního zastoupení za nehospodárné. Zdejší soud sice vyzval žalobkyni k vyplnění formuláře „Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“. Podání nicméně nevyhodnotil jako jednoznačnou žádost o ustanovení zástupce. Žalobkyně byla schopna zformulovat správní žalobu splňující všechny nezbytné náležitosti po formální i obsahové stránce a svá tvrzení řádně doložila. Zároveň žalobkyně vedla nebo vede u zdejšího soudu řadu řízení v obdobných případech s obdobnou argumentací. Dříve jí byl zástupce ustanovován, později však zdejší soud svou praxi přehodnotil, když uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínku nezbytnosti ochrany práv (např. usnesení zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2023, č. j. 13 Ad 18/2023-31, č. j. 27. 11. 2023, 16 Ad 22/2023-31), neboť je schopna zformulovat své námitky proti napadeným rozhodnutím. I v tomto případě je z žaloby zcela zřejmé, v čem žalobkyně spatřuje pochybení správního orgánu, i jakého rozhodnutí soudu se domáhá, přičemž k žalobě doložila též důkazy ke své argumentaci.
21. V posuzované věci žalobkyně brojila proti rozhodnutí ve věci doplatku na bydlení. Zdejší soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi *se pro účely tohoto zákona za příjem, není-li dále stanoveno jinak, považuje 70 % příjmu z důchodů poskytovaných v rámci důchodového pojištění, příjmu ze závislé činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů, a to po odpočtu daně z příjmů fyzických osob a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, a ze mzdových nároků vyplácených krajskou pobočkou Úřadu práce podle zákona o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů.*
23. Podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi *se příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odstavce 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují odůvodněné náklady na bydlení (§ 34), nejvýše však do výše 30 %, a v hlavním městě Praze do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob. Do odůvodněných nákladů na bydlení se pro účely příspěvku na živobytí započítávají v případech, kdy nelze zjistit přesnou výši těchto nákladů podle § 34, ale dotyčná osoba takové náklady prokazatelně vynakládá, náklady až do výše, která je v místě obvyklá, avšak maximálně do výše 75 % normativních nákladů na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře.*
24. Podle ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi *je rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci; pokud však došlo u osoby nebo alespoň u jedné ze společně posuzovaných osob k podstatnému poklesu příjmu, a podstatný pokles příjmu v aktuálním kalendářním měsíci nadále trvá, rozhodné období*

počíná kalendářním měsícem, ve kterém k podstatnému poklesu příjmu došlo, nejdříve však kalendářním měsícem, který o 2 kalendářní měsíce předchází aktuálnímu kalendářnímu měsíci a končí aktuálním kalendářním měsícem; za podstatný pokles příjmu se považuje snížení nebo ztráta měsíčně se opakujícího příjmu alespoň o jednu třetinu, a to zejména příjmu z výdělečné činnosti, z podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci, z rodičovského příspěvku nebo z dávek nemocenského pojištění.

25. Podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na příspěvek na živobytí osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.
26. Podle ustanovení § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi je podmínkou nároku na doplatek na bydlení získání nároku na příspěvek na živobytí. Doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům také osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob.
27. Žalobkyně v prvé řadě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu zdejší soud podotýká, že otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Kupř. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, Nejvyšší správní soud uvedl: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, č. 1 Afs 92/2012-45).“
28. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nicméně není projevem nenaplněné představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jedná se o objektivní překážku, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Musí být tedy vykládána jako skutečná nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí kvůli nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 200/2023-51, či ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024-33). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost tak je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). Správní orgány také nemají

povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou a všemi jejími aspekty, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). To žalovaný učinil. Správní orgány ještě dostatečně odůvodnily nepřiznání doplatku na bydlení žalobkyni, neboť celkové sociální a majetkové poměry společně posuzovaných osob jsou takové, že jim mohou po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních potřeb. Podrobně a přehledně přitom popsaly veškeré výpočty příjmu společně posuzovaných osob a také částky živobytí. Náležitě vložily, z jakých podkladů vycházely při svém hodnocení a jakými úvahami se řídily. Rovněž žalovaný dostatečným způsobem reagoval na tvrzení a námitky žalobkyně, když řádně zdůvodnil, proč žalobkyni nárok na doplatek na bydlení nevznikl. Zdejší soud tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.

29. V souvislosti s přezkumem závěrů správních orgánů na základě námitek žalobkyně je na místě v obecné rovině předeslat, že v případě doplatku na bydlení platí, že *„nelze vyjít z představy, že nárok na dávky má ten, jehož výdaje na bydlení jsou vyšší než jeho příjmy, ale je nutné postupovat dle příslušných ustanovení, která výpočet „příjmů“ a „výdajů“ specifickým způsobem upravují.“* (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 Ads 500/2018-24, srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Ads 20/2018-32.)
30. Podmínky nároku na doplatek na bydlení upravuje mimo jiné i ustanovení § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého postupovaly v posuzované věci i správní orgány. Toto ustanovení primárně podmiňuje nárok na doplatek na bydlení získáním nároku na příspěvek na živobytí. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyni nebyl příspěvek na živobytí přiznán z důvodu vysokých příjmů. K tomu odkázaly na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 10. 2024, č. j. 62972/2024/AAE. Tento závěr žalobkyně v podané žalobě nijak nerozporuje. Podmínka pro přiznání doplatku na bydlení upravená ve větě první § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi tedy splněna nebyla. Dle ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi je ovšem možné předestřenou podmínku prolomit, pakliže příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl jejich částku živobytí, ale nepřesáhl 1,3násobek této částky. V takovém případě lze doplatek na bydlení přiznat s přihlédnutím k celkovým sociálním a majetkovým poměrům.
31. Na tomto místě považuje zdejší soud za vhodné v obecné rovině ještě připomenout, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí o nepřiznání doplatku na bydlení, nikoliv rozhodnutí týkající se příspěvku na živobytí, byť mezi řízeními o těchto dávkách existuje určitá souvislost. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Ads 369/2017-34, uvedl: *„To, že podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí, neznámá, že by stačilo napadnout včasnou žalobou právě jen negativní rozhodnutí o doplatku na bydlení, kdykoli později se zmínit i o rozhodnutí ve věci příspěvku na živobytí, a založit tím soudu povinnost přezkoumat i negativní rozhodnutí o příspěvku na živobytí. Obě tato rozhodnutí, ačkoli spolu souvisejí, totiž jsou samostatnými správními akty, které mohou a mají být napadány u správního soudu samostatně a ve dvouměsíční lhůtě od jejich vydání. Rozhodnutí o příspěvku*

na živobytí tak není závazným podkladem rozhodnutí o doplatku na bydlení ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., které by soud mohl přezkoumat v rámci řízení o žalobě proti nepřiznání doplatku na bydlení.“ Zdejší soud se proto v rozsahu žalobních námitek zabýval pouze přezkumem rozhodnutí o nepřiznání doplatku na bydlení, a nikoliv rozhodnutím ve věci příspěvku na živobytí.

32. Správní orgány se za účelem posouzení žádosti žalobkyně o doplatek na bydlení řádně zabývaly příjmy společně posuzovaných osob a částkou jejich živobytí. V souladu se zákonem řádně vyšly z příjmů a částky živobytí použitých v případě příspěvku na živobytí. Posouzení splnění podmínek pro nárok na doplatek na bydlení podle ustanovení § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi totiž blízce souvisí s řízením o příspěvku na živobytí. Je spojeno zejména s otázkou příjmů a majetkových poměrů žadatele, která je primárně předmětem řízení o příspěvku na živobytí (srov. např. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2023, č. j. 10 Ads 346/2022-27).
33. Náležitě správní orgány určily rozhodné období pro zjišťování rozhodného příjmu v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Jednalo se o období měsíců červen, červenec a srpen 2024, neboť žádost o příspěvek na živobytí byla podána v září 2024. To ostatně žalobkyně žádným konkrétním způsobem nerozporovala. Při zjišťování příjmu společně posuzovaných osob (ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi) vyšly z toho, že v rozhodném období byl žalobkyni řádně vyplácen starobní důchod na každý měsíc ve výši 22 096 Kč. Tato výše přitom odpovídá i žalobkyní předloženým výpisům z účtu a není tak pravdou, že by nesouhlasila s částkami uvedenými v předložených dokumentech. V souvislosti s výpočtem příjmu žalobkyně namítala, že její příjmy byly vypočítány chybně, když v červnu 2024 (a září 2024, které však nespadá do rozhodného období ve smyslu ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi) starobní důchod neobdržela, přičemž příjmy ze starobního důchodu by měly být započítány v měsících, v nichž byly vyplaceny. Tomuto názoru nicméně nelze přisvědčit. Již v rozsudku ze dne 25. 1. 2024, č. j. 13 Ad 18/2023-50, dospěl zdejší soud v souvislosti s obdobnou námitkou stejné žalobkyně k závěru, že „*sama žalobkyně v žalobě popřela, že by jí důchod za měsíc říjen nebyl vyplacen, neboť konstatovala, že výplata starobního důchodu za období říjen 2022 proběhla dne 30. 9. 2022. Pro účely dávky je rozhodné, že byl starobní důchod přiznán na období říjen 2022 a vyplacen v období časově blízkém tomuto termínu. Započtení starobního důchodu žalobkyně ve výši 18 580 Kč byl tedy správný postup.*“ (Tento názor pak zopakoval i v rozsudcích ze dne 30. 10. 2024, č. j. 13 Ad 19/2024-35, ze dne 30. 10. 2024, č. j. 13 Ad 20/2024-38, ze dne 30. 10. 2024, č. j. 13 Ad 23/2024-29, ze dne 27. 12. 2024, č. j. 20 Ad 5/2024-33, ze dne 4. 8. 2025, č. j. 16 Ad 9/2025-21, ze dne 17. 9. 2025, č. j. 20 Ad 38/2024-37, či ze dne 17. 9. 2025, č. j. 20 Ad 39/2024-39).
34. Zdejší soud přitom nevidí důvod se od těchto závěrů v nyní posuzované věci odchýlovat. Jak případně podotkl žalovaný ve svém vyjádření, pokud je výplatní termín důchodu nastaven ke 2. dni v měsíci, pak může dojít k tomu, že důchodce obdrží důchod ještě v předchozím měsíci. Žalobkyně nijak nepopřela, že by jí nebyl starobní důchod vyplácen na každý měsíc včetně měsíce června 2024. Podle předložených výpisů z účtu jí byl vyplácen starobní důchod na období od 2. 6. do 1. 7. 2024 dne 31. 5. 2024, starobní důchod na období od 2. 7. 2024 do 1. 8. 2024 dne 1. 7. 2024 a na období od 2. 8. 2024 do 1. 9. 2024 dne 1. 8. 2024. Starobní důchod za období od 2. 6. 2024 do 1. 6. 2024 byl tedy žalobkyni vyplacen již 31. 5. 2024, přičemž tento den taktéž spadá do

rozhodného období. Správným postupem pak bylo i započtení starobního důchodu za období od 2. 6. 2024 do 1. 7. 2024 do rozhodného příjmu, který sice byl žalobkyni vyplacen již 31. 5. 2024, avšak přiznán byl právě na období června 2024 a vyplacen v období časově blízkém tomuto termínu, což je pro účely dávky rozhodné. Nadto byl žalobkyni dne 30. 8. 2024 vyplacen starobní důchod na období od 2. 9. 2024 do 1. 10. 2024. Do rozhodného příjmu tak žalovaný správně zahrnul tři výplaty starobního důchodu žalobkyně, které započítal v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 psím. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve výši 70 %. Osoba společně posuzovaná pak žádný příjem v rozhodném období neměla. Průměrný příjem společně posuzovaných osob ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi tak činil 15 467,20 Kč.

35. Dále bylo třeba vypočítat příjem pro účely příspěvku na živobytí podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle tohoto ustanovení se *příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob se pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odstavce 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují odůvodněné náklady na bydlení (§ 34), nejvýše však do výše 30 %, a v hlavním městě Praze do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob.* Správní orgány vyšly v tomto ohledu z toho, že odůvodněné náklady na bydlení společně posuzovaných osob byly vyšší, než částka odpovídající 35 % z jejich příjmu ve výši 15 467,20 Kč. Od tohoto příjmu podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi tak odečetly právě přiměřené náklady na bydlení v maximální možné výši 35 % z 15 467,20 Kč, tedy 5 413,52 Kč. Příjem dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi proto činí 10 053,68 Kč.
36. Je přitom třeba shledat nedůvodnou i námitku, že zohledněné přiměřené náklady na bydlení jsou neúměrně nízké a neadekvátní. V tomto ohledu postačí odkázat na závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem kupř. v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 5 Ads 101/2017-79. V něm totiž Nejvyšší správní soud v jiné věci žalobkyně uvedl, že „*již v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Ads 20/2018 - 32, Nejvyšší správní soud stěžovatele vysvětlil, že zákon o pomoci v hmotné nouzi rozlišuje mezi odůvodněnými náklady na bydlení (§ 34) a přiměřenými náklady na bydlení. Za přiměřené náklady na bydlení jsou dle § 9 odst. 2 zákona považovány odůvodněné náklady na bydlení, avšak pouze do výše 30 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob, resp. 35 % v hlavním městě Praze. Pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi se přitom zobledňuje příjem, který je snížen o odůvodněné náklady na bydlení, avšak pouze do výše přiměřených nákladů na bydlení. Jinými slovy, jsou-li odůvodněné náklady na bydlení vyšší než přiměřené náklady na bydlení, k rozdílu se při stanovení příjmu nepřiblíží. Příjem vypočtený podle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi tak nepředstavuje reálný příjem osoby, jak mylně dovozují stěžovatelka, ale výsledek matematické operace zohledňující právní úpravu v § 9 odst. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Pro posuzování nároku na dávky dle zákona o pomoci v hmotné nouzi proto nelze vyjít z představy, že nárok na dávky má ten, jehož výdaje na bydlení jsou vyšší než jeho příjmy, ale je nutné postupovat dle příslušných ustanovení, která výpočet „příjmů“ a „výdajů“ specifickým způsobem upravují.“ (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 Ads 396/2018-27.) Tyto závěry jsou platné i v posuzované věci. Zákon o pomoci v hmotné nouzi neumožňuje zohlednit vyšší náklady na bydlení, jak požaduje žalobkyně. Pro účely výpočtu příjmu podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi nelze odečítat veškeré náklady, které v souvislosti s bydlením společně posuzované osoby hradí, ale je nutné respektovat maximální hranici stanovenou zákonodárcem. Správní orgány tak správně použily*

přiměřené náklady na bydlení v maximální možné výši 35 % příjmů společně posuzovaných osob.

37. Údaj o částce živobytí společně posuzovaných osob, ze kterého správní orgány vycházely, pak žalobkyně žádným způsobem v podané žalobě nerozporovala. Naopak i při svém výpočtu doplatku na bydlení vycházela ze stejné částky jako správní orgány (9 748 Kč).
38. Správní orgány tedy dospěly k závěru, že příjem žalobkyně a společně posuzované osoby (ve výši 10 053,68 Kč) nepřesáhl 1,3násobek jejich částky živobytí (ve výši 12 672,40 Kč). Podmínka, že příjem společně posuzovaných osob nepřesáhl 1,3násobek jejich částky živobytí tedy splněna byla. Správní orgány tak zkoumaly celkové sociální a majetkové poměry společně posuzovaných osob v měsíci podání žádosti o doplatek na bydlení, tj. v září 2024. Splnění uvedené podmínky je totiž pouze předpokladem pro to, aby mohlo nastoupit uvážení správního orgánu, zda doplatek na bydlení bude či nebude přiznán. Toto uvážení mají správní orgány dle zákona o pomoci v hmotné nouzi provést právě na základě posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů (§ 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi).
39. Z doložených výpisů z bankovních účtů se podává, že počáteční zůstatek na bankovním účtu žalobkyně ke dni 1. 9. 2024 činil 77 197,37 Kč a konečný zůstatek ke dni 30. 9. 2024 činil 34 978,56 Kč. Podle výpisu z bankovního účtu společně posuzované osoby za období od 30. 8. 2024 do 1. 10. 2024 činil počáteční zůstatek 2 852,06 Kč a konečný zůstatek -377,82 Kč (K 30. 9. 2024 činil zůstatek -158,52 Kč). Správní orgán prvního stupně rovněž zmínil, že žalobkyně vlastní nemovitý majetek a cenné papíry, což žalobkyně uvedla i ve svém prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech ze dne 22. 9. 2024.
40. Správní orgány správně posoudily situaci společně posuzovaných osob a dostatečným způsobem vysvětlily, proč jsou jejich majetkové poměry překážkou přiznání doplatku na bydlení, resp. proč mají za to, že společně posuzované osoby disponovaly dostatkem prostředků. Správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek zákona o pomoci v hmotné nouzi a soudu nepřísluší v této otázce dovozovat odlišné či opačné právní závěry. Po společně posuzovaných osobách lze spravedlivě žádat, aby zajistily svou výživu a ostatní základní osobní potřeby využitím finančních prostředků, které mají k dispozici na bankovních účtech, před žádostmi o dávky pomoci v hmotné nouzi. Správní orgány se správně zaměřily na aktuální majetkové poměry v září 2024. Není pak pravdou, že by byly z hlediska majetkových poměrů hodnoceny pouze dva dny v září 2024. Hodnoceny byly majetkové poměry žalobkyně za celý měsíc září, přičemž správní orgány vycházely z výpisu z účtu žalobkyně a upřesnily stav na bankovním účtu na začátku a konci tohoto měsíce.
41. Jako nepodstatnou je přitom třeba vyhodnotit skutečnost, že v září 2024 nebyla žalobkyni připsána na bankovní účet žádná částka starobního důchodu. Jak již bylo uvedeno výše, starobní důchod na měsíc září (období od 2. 9. 2024 do 1. 10. 2024) byl žalobkyni připsán na bankovní účet dne 30. 8. 2024. Žalobkyni tedy byl starobní důchod na září 2024 vyplacen, byť se tak stalo již na konci srpna 2024. Rozhodné z hlediska hodnocení majetkových a sociálních poměrů ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi není ani to, že v září 2024 měla žalobkyně na bankovním účtu zápornou bilanci, nastal úbytek jejího majetku a náklady na bydlení

byly vyšší než její starobní důchod. Není totiž relevantní, zda došlo ke zvýšení či snížení majetku nebo snad zda příjmy v daném měsíci pokryjí náklady na bydlení. Hodnotí se celkové poměry v daném měsíci, které byly v posuzované věci vzhledem k zůstatkům na bankovním účtu žalobkyně evidentně takové, že i po úhradě nákladů na bydlení (případně i v žalobkyní tvrzené výši 25 070 Kč) mohly společně posuzovaným osobám zaručit i zajištění výživy a ostatních základních potřeb. Nelze si přitom nevšimnout, že velkou část odchozích plateb z bankovního účtu žalobkyně v září 2024 (celkem 55 168,81 Kč) tvoří výběry hotovosti z bankomatu (celkem 27 800 Kč). Důvodem pro nepřiznání doplatku na bydlení nebyla ani skutečnost, že žalobkyně vlastní bankovní účet. Rozhodné bylo, že na něm má dostatek finančních prostředků, minimálně pokud byla posuzována situace v průběhu září 2024. Na tom nic nemění, že musela případně zaplatit cca 1 200 Kč za pečovatelskou službu, jakož ani skutečnost, že společně posuzovaná osoba měla ke konci měsíce září 2024 negativní zůstatek na bankovním účtu (-158,52 Kč). Sociální a majetkové poměry je v případě společně posuzovaných osob potřeba posuzovat dohromady.

42. Nad rámec výše uvedeného je vhodné podotknout, že správní orgán prvního stupně zmínil v souvislosti s majetkovými poměry žalobkyně i nemovitý majetek v obci X a také cenné papíry, přičemž je patrné, že si žalobkyně každý měsíc opatřuje další podílové listy. Byť je dostatek prostředků zřejmý již ze zůstatku na bankovním účtu, zdejší soud v této souvislosti poznamenává, že správní soudy se vlastnictvím zahrady v obci X a chaty opakovaně zabývaly právě při hodnocení postupu podle ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé zákon o pomoci v hmotné nouzi. Soudy zdůraznily, že může-li osoba stav hmotné nouze překonat bez pomoci dávek, nelze tyto poskytnout. Teprve není-li to možné, nastupuje dobrodíní státu. Nejvyšší správní soud v minulosti uzavřel, že zmiňované nemovitosti nemají zanedbatelnou hodnotu. Zároveň je žalobkyně využívá k rekreačnímu účelu, nikoliv k bydlení. Není proto nespravedlivé po ní žádat, aby majetek využívala ke zvýšení příjmů ve smyslu § 11 zákona o pomoci v hmotné nouzi (srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Ads 369/2017-34, ze dne 24. 1. 2019, 7 Ads 396/2018-27, nebo ze dne 14. 5. 2020, č. j. 8 Ads 79/2019-47).
43. Pro úplnost je vhodné ještě dodat, že není relevantní tvrzení žalobkyně, že musí být automaticky považována za osobu v hmotné nouzi vzhledem ke svému věku a zdravotním obtížím. Skutečnost, že žalobkyně v důsledku vysokého věku nemůže být pouze z důvodu nesplnění podmínky výkonu pracovní činnosti nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání vyloučena z posouzení jako osoby v hmotné nouzi [§ 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi], totiž neznamená, že naplní výše zmíněné podmínky pro přiznání dávky.
44. Lze tedy shrnout, že je na místě aprobovat závěr správních orgánů, že vzhledem k celkovým sociálním a majetkovým poměrům společně posuzovaných osob nebylo možné žalobkyni doplatek na bydlení přiznat, a to v souladu s ustanovením § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Zdejší soud se již nezabýval argumentací žalobkyně ohledně výpočtu správné výše doplatku na bydlení (včetně otázky odůvodněných nákladů na bydlení), když ta nemůže nic změnit na závěru, že doplatek na bydlení jí správně nebyl přiznán.
45. Pro úplnost zdejší soud již pouze dodává, že považoval za nadbytečné i provádění dokazování žalobkyní doloženými dokumenty, když se z podstatné části jednalo o

listiny ze správního spisu. Nadto skutková tvrzení žalobkyně nijak nerozporoval a vycházel z nich. Pro přezkum napadených rozhodnutí přitom postačovalo vycházet právě z těchto tvrzení a dokumentů založených ve správním spisu.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Žaloby proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodné.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice úspěšný byl, ale správní orgán nemá ve věcech pomoci v hmotné nouzi právo na náhradu nákladů řízení, která by mu jinak podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náležela (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 26. listopadu 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce